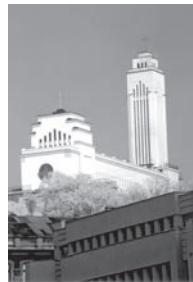

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Popiežiaus Jono Pauliaus II žinia 2004 m. gavėnios proga

Brangūs Broliai ir Seserys!

1. Įsimenančiu pelenu užbėrimo ritualu prasideda šventasis gavėnios laikotarpis, kurio metu liturgija iš naujo kviečia tikinčiuosius radikaliai atsiversti pasitikint dieviškuoju gailėstingumu.

Šių metų tema – „*Kas priima tokį vaikėlį dėl manęs, tas mane priima*“ (Mt 18,5) – teikia progą apmąstyti vaikų padėtį. Jėzus dar ir šiandien kviečiasi juos pas save ir rodo kaip pavyzdį norintiems tapti jo mokiniais. Jėzus žodžiai ragina ištirti, kaip elgiamasi su vaikais mūsų šeimose, pilietinėje visuomenėje ir Bažnyčioje. Jie taip pat akina iš naujo atrasti paprastumą bei pasitikėjimą – savybes, kurias privalo ugdytis tikintysis, sekantis Dievo Sūnumi, kuris dalijosi mažųjų ir vargšų dalia. Šv. Klara Asyžietė mėgo sakyti, kad Jėzus, „*gimęs praktėlėje, gyvendamas žemėje buvo neturtin-gas ir mirė nuogas ant kryžiaus*“ (Testamentu, Fonti Francescane, 2841).

Jėzus mylėjo vaikus ir brangino juos „*dėl jų paprastumo, gyvenimo džiaugsmo, spontaniškumo ir nuostabos kupino tikėjimo*“ (Viešpaties angelas, 1994 m. gruodžio 18 d.). Todėl jis norėjo, kad bendruomenė atvertų jiems savo rankas bei širdį taip, kaip atveria Jam: „*Kas priima tokį vaikėlį dėl manęs, tas mane priima*“ (Mt 18,5). Greta vaikų Jėzus šlieja „mažutėlius“, tai yra vargšus, stokojančius, kenčiančius alkį ir troškulį, ateivius, neapsirengusius, ligonius, kalinius. Juos priimdami ir mylėdami arba, priešingai, būdami jiems abejingi ir juos atstumdami, rodome savo laikyseną Jėzaus atžvilgiu, nes būtent juose jis daro save ypatingu būdu esamą.

2. Evangelijoje pasakojama apie Jėzaus vaikystę kukliuose Nazareto namuose, kur, būdamas klusnus savo tėvams, jis „*augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse*“ (Lk 2,52). Tapdamas vaiku, jis norėjo dalytis žmogaus patirtimi. Šv. Paulius rašo: jis „*apiplėšė pats save priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties*“ (Fil 2,7-8). Dvylikametis Jėzus, pasilikęs Jeruzalės šventykloje, savo tėvams, kurie jo nerimastin-gai ieškojo, atsakė: „*Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo*

reikaluose?“ (Lk 2,49). Visą jo egzistenciją ženklo pasitikėjimo kupinas sūniškas klusnumas savo dangiškajam Tėvui: „*Mano maistas – vykdyti valią to, kuris mane siuntė, ir baigti jo darbą*“ (Jn 4,34).

Viešojo gyvenimo metais Jėzus daug kartų kartojo, jog tik tie, kurie pasidarys kaip vaikai, įeis į Dangaus karalystę (plg. Mt 18,3; Mk 10,15; Lk 18,17; Jn 3,3). Jo mokyme vaikas tapo mokinio, kviečiamo sekti paskui savo dieviškąjį Mokytoją su vaiko klusnumu, įvaizdžiu: „*Kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje*“ (Mt 18,4).

„Pasidaryti mažu“ ir „priimti“ mažutėlius – štai du to paties mokymo aspektai, kuriuos Viešpats šiandien vėl adresuoja savo mokiniams. Tiktai tas, kuris pasidaro „mažas“, geba su meile priimti savo mažiausius brolius ir seseris.

3. Daug tikinčiųjų stengiasi ištikimai laikytis šių Viešpaties mokymų. Čia norėčiau paminėti tėvus, nesibaiminančius priimti didelės šeimos našta, - tėvus ir motinas, kurie, užuot teikę pirmenybę profesinei sėkmei ir savo karjerai, stengiasi perteikti savo vaikams žmogiškas ir religines vertybes, suteikiančias gyvenimui tikrąją prasmę.

Dėkingai žavedamasis turiu prieš akis tuos, kurie rūpinasi sunkumus išgyvenančiais vaikais ir lengvina vaikų bei jų artimųjų kančias, sukeltas konfliktų ir smurto, vandens ir maisto stygiaus, priverstinės emigracijos, taip pat daugybės kitų pasaulyje egzistuojančių neteis-gumo formų.

Greta tokio dosnumo, deja, tenka konstatuoti egzistuojant tų, kurie vaikų „nepriima“, egoizmą. Yra nepilnamečių, giliai sužeistų suaugusiųjų smurto: seksualinio išnaudojimo, priverstinės prostitucijos, įtraukimo į narkotikų prekybą bei vartojimą; dirbti verčiamų ar kariauti paimtų vaikų; visam laikui šeimos suirimo paženklintų nekaltų vaikų; gėdingos prekybos žmogaus organais bei asmenimis žalojamų mažų vaikų. O ką jau kalbėti apie AIDS tragediją ir jos pragaištingus padarinius Afrikoje! Teigiama, jog ši ryškė palietė milijonus žmonių, iš kurių daugybė užkrėsti nuo gimimo. Žmonija negali užsimerkti tokios nerimą keliančios tragedijos akivaizdoje!

4. Ką blogo šie vaikai padarė, kad turi kentėti tokias kančias? Iš žmogiškosios per-

spektyvos nelengva, galbūt ir neįmanoma, atsakyti į šį sukrečiantį klausimą. Tiktai tikėjimas padeda mums prasiskverbti į tokią gilią kančios bedugnę. „*Tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties*“ (Fil 2,8), Jėzus prisimė žmogiškąją kančią ir nušvietė ją skaisčia savo prisikėlimo šviesa. Savo mirtimi jis visam laikui nugalėjo mirtį.

Gavėnios metu rengiamės iš naujo išgyventi Velykų slėpinį, viltimi nušviečiantį visą mūsų egzistenciją, net pačius sudėtingiausius ir skausmingiausius jos aspektus. Didžioji savaitė vėl prieš mūsų akis pateiks šį išganymo slėpinį įtaigiomis Velykų tridienio apeigomis.

Brangūs Broliai ir Seserys, pasitikėdami pradėkime gavėnios kelionę, gaivinami karštesnės maldos, atgailos ir didesnio dėmesingumo stokojantiems. Tegu ši gavėnia pirmiausia kiekvienam būna proga savo šeimyninėje ir socialinėje aplinkoje labiau atsigręžti į vaikus – žmonijos ateitį.

Maldoje „Tėve mūsų“ su vaikams būdingu paprastumu kreipiamės į Dievą, vadindami jį, kaip Jėzus mokė, „Abba“, Tėvu.

Tėve mūsų! Per gavėnią dažnai kartokime šią maldą, kartokime karštai. Vadindami Dievą „mūsų Tėvu“, suvoksime esą jo vaikais ir tarpusavyje pasijusime broliais ir seserimis. Taip mums bus lengviau atverti savo širdį mažutėliams, kaip ragino Jėzus: „*Kas priima tokį vaikėlį dėl manęs, tas mane priima*“ (Mt 18,5).

To linkėdamas meldžiu kiekvienam iš jūsų Dievo palaiminimo per Marijos, žmogumi tapusio Dievo Žodžio Motinos ir visos žmoni-jos Motinos, užtarimą.

Vatikanas, 2003 m. gruodžio 8 d.
Jonas Paulius II

Vasario 16-osios aidai

**Lietuva! Mano Giesmių Giesmė!
Teesie man Tavo vardas šventas,
Tavo karalystė teesie!
Garbinu Tave kaip Sakramentą!**

(K. Genys)

Taip prasidėjo klebono dekanas kun. Vytauto Grigaravičiaus šv. Mišių, skirtų 1918 m. Vasario 16-osios Lietuvos Nepriklausomybės akto paskelbimo, homilija.

Kunigas kreipėsi į visus geros valios žmones, mylinčius mūsų Tėvynę Lietuvą, branginančius jos laisvę, puoselėjančius jos grožį ir didybę. Trumpas rakursas į praeitį, į mūsų

tautos didžiaviryių sutelktumą ir vienybę kojoje su okupacine Vokietijos valdžia už tikrąją laisvę.

Mes negalim neprisiminti pagrindinio iniciatoriaus, tautos jėgų organizatoriaus daktaro Jono Basanavičiaus, kurio dėka Lietuvoje nušvito Aušra, o be jos nebūtume turėję tautos galiūno daktaro Vinco Kudirkos, kurio žodžiai į lietuvių tautą sklido garsiau negu varpo dūžiai: „Kelkite! Kelkite!“

Vasario 16-ąją kiekvienas doras lietuvis, mylintis tėvynę, išgyvendavo ir dabar išgyvena didelį dvasinį pakilimą. Homilijoje kunigas klausia: „Kur dingio šiandien meilė žmo-

gui, Dievui ir Tėvynei? Kodėl tiek daug pykčio, neapykantos, pagiežos ir keršto? Ką mato ir girdi mūsų jaunimas? Kodėl tiek daug tautiečių svaiginasi alkoholiu, narkotikais ir kitomis psichotropinėmis medžiagomis?

Nors paskutiniai 50 sovietų okupacijos metai suluošino, sužalojo mūsų tautinę savimone, dvasią, iškreipė požiūrį į žmogiškąsias vertybes, kun. V. Grigaravičius išsakė viltį, kad lietuvių dvasioje visada pasireikš didžiųjų tautos vyrų daktaro J. Basanavičiaus, A. Smetonos, P. Klimo ir kitų 1918 metų mūsų tautos veikėjų dvasia, kuri sutelks tautą vienybėn, pažadins ją kūrybai, įkvėps meilei ir gailingumui. Homiliją kunigas baigė Bernardo Brazdžionio žodžiais:

**Pakilk, žmogau, iš dulkių ir puvėsių,
Pakilk, žmogau, ir žmogui ranką duok!**

Šventinių Mišių tęsinys įvyko 17.00 val. Paminklinėje Priskėlimo bažnyčioje, kur klebono dekanas kun. Vytauto Grigaravičiaus rūpesčiu Tėvynės sąjungos Kauno Centro skyriaus pirmininkas Vytautas Bacevičius suorganizavo koncertą. Skambėjo Šaulių sąjungos vyrų choras „Perkūnas“ (vadovas Romualdas Misiukevičius) ir mišraus choro „Leliumai“ (vadovas prof. Albinas Petrauskas) atliekamos dainos.

Koncertas prasidėjo V. Kudirkos „Tautinė giesmė“. Visi dalyviai kartu giedojo himną.

Skambėjo lietuvių liaudies dainos, J. S. Bacho „August lebe“, T. L. Viktorija „Ave Marija“, J. Rutter „A Gaelic Blessing“ ir kt. žinomų lietuvių ir užsienio autorių kūriniai.

Koncertas baigėsi vėl vieningai pritariant publikai – J. Naujalio, J. Juzeliūno, ž. Maironio „Lietuva brangi“.

Nors bažnyčioje buvo pakankamai šalta, žmonės skirstėsi šventiškai pakylėti, sušildyti nuoširdumo, vilties sulaukti tikrosios Laisvės ir lietuvių vienybės vardan Jos.

Birutė Vasylienė

Jėzaus malda

Tai labai sena malda, žinoma jau nuo V a. kaip guodusi ir teikusi stiprybės Bažnyčios tėvams. Skamba ji taip: „Viešpatie Jėzau Kristau, gyvojo Dievo Sūnau, pasigailėk manęs nusidėjėlio“. Yra ir trumpesnės formos: „Viešpatie Jėzau, pasigailėk manęs“ arba „Jėzau, Dievo Sūnau, pasigailėk manęs“. Įsiklausykime į jos žodžius.

Pirmoji jos dalis kreipia mintis į Jėzaus Kristaus gyvenimą, nes dieviškajame Jo varde slypi visos Evangelijos tiesos. Bažnyčios tėvai sako, kad Jėzaus malda yra Evangelijos santrauka. Antroji jos dalis „pasigailėk manęs nusidėjėlio“ apima mūsų bejėgiškumą ir nuodėmingumo istoriją. Šie žodžiai nepaprastai aiškiai išreiškia nuolankios ir nuodėmingos sielos troškimą ir prašymą. Joks kitas pasakymas nebūtų toks taiklus ir išsamus, kaip šis. Jei, pvz., sakytume „atleisk man“, „pamiršk nuodėmes“, išreikštume tik aplaidžios sielos prašymą nebausti jos. O žodžiai „pasigailėk

manęs“ išreiškia žmogaus pasitikėjimą Tėvo gailingumu, nesugebėjimą savo paties jėgomis nugalėti save. Puolusio žmogaus esybė yra suskaidyta, nedarni, chaotiškos mintys ir jausmai daro jį bejėgiu, jis negali nukreipti proto Dievo link. Šiuo prašymu tarsi sakome: „Dieve, pažadink mano sielą, kad vykdyčiau Tavo valią, sugražink mane prie Tave“.

Visos maldos yra geros ir nuostabios, bet ši ypatinga tuo, kad į Dievą kreipiamės Jėzaus Kristaus vardu, o Jėzaus vardas yra nepakeliamas piktajai dvasiai, ji bėga nuo mūsų ir tokiu būdu mes nebeįpuolame į pagundas ir nuodėmes. Ir apaštalai atkreipė dėmesį į Jėzaus žodžius ir suvokė maldos veiksmingumo paslaptį, kai Kristus pasakė: „Iki šiol jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite“ (Jn 16,24). Jie išmeldė Viešpatį nuostabių stebuklų.

Šioje maldoje vyrauja Kristaus vardas, tad ji sutelkia visas žmogaus galias: dvasios, sielos ir kūno tam, kad jis galėtų pajusti didžią pagarbą ir meilę Dievui. Nukreipus mintis į šį

vardą visą žmogaus dvasinį gyvenimą tarsi persmelkia šviesa. Tarti Kristaus vardą – tai atsiduoti, atsiverti Jam, dalyvauti Jo gyvenime, leisti, kad mus veiktų Jo gaivinanti ir išganomoji meilė. Jo vardas turi pašvenčiamąją galią: jei nusidėjome, Jis mums atleidžia, jei mus gundo – Jis išvaduoja, jeigu esame Jam dėkingi – Jis priartina prie savęs. Ši malda – tai trumpiausias ir tiesiausias kelias į Tėvo širdį.

Ši malda kartojama Susitaikinimo sakramento metu, švenčiant Eucharistiją. Ji tokia trumpa, kad ją galima kartoti bet kur ir bet kada: einant, dirbant, važiuojant, ilsintis. Ji padės visada išlikti su Viešpačiu, jausti Jo artumą ir be paliovos džiaugtis Jo buvimu. Kai dažniau kartosime šią maldą, prasidės kažkas neįtikėtina, kas peraus visus mūsų lūkesčius, nes Kristus juk atėjo į pasaulį tam, kad nutrauktų nuodėmės ir blogio grandines ir sugrąžintų mums prarastą laisvę, garbę, džiaugsmą.

Adolfas Daukšienė

Būna dienų...

Kartais Dievas leidžia mūsų širdims sudužti, kad galėtų giliau į jas įsiskverbti.
(Paulo Goelho „Alchemikas“.)

Būna dienų, kai akys įskausta nuo akinaimai balto sniego spindesio, o sieloje nyku ir tamsu, tarsi juodas debesis gaubtų ją. Juoda, nyki naktis ir jokios žvaigždutės paguodai.

Tomis dienomis sieloje siautėja audra, rodos, širdis suduž į šipulius, kurie išlėks iš krūtinės, išsibartys, išsimėtys ir nesugebės surinkti.

Būna dienų, kai sieloje viešpatauja sausra, aplink vien dykuma. Jaučiuosi vieniša, visų apleista ir niekam nereikalinga. Širdis tyliai kūkčioja iš neviltingos ir skausmo. Būtų lengviau, jei sugebėčiau pravirkti, bet ašaros nebyra, nes dykumoje nėra jokios oazės.

Tomis dienomis net maldoje nerandu paguodos ir nedrįstu pakelti akių į dangaus žydrynę, nes bijau išvysti priekaištaujančią Dievo žvilgsnį. Bet Jis, mano Dievas, visada ateina man į pagalbą. Jis atsiranda šalia visai nelaukta ir netikėtai, kaip vėjo gūsis – nežinia iš kur ir kokiu būdu.

Kažkas pabeldė į duris – atėjo seniai lauktas svečias, jo šypsena tarsi nuostabi gelė, nežinia iš kur atsiradusi dykumoje, nuskaidrina sielą.

„Gal Dievas ir sukūrė dykumą tam, kad žmogus galėtų džiaugtis, išvydęs palmes,“ (Paulo Goelho „Alchemikas“.)

Arba telefono skambutis perskrodžia tylą ir ramus, tylus balsas išsklaido juodus debesis, širdis vėl džiūgauja ir gyvenimas prasideda iš naujo.

Viešpatie, kiekvieną kartą, kai Tu ateini, mano gyvenimas prasideda iš naujo, nes Tu visada esi – naujo Gyvenimo pradžia. Tu visada esi mano gyvenimo dalis, mano paguoda ir viltis, mano džiaugsmas ir skausmas, Tu visada atsirandi, kai man labai reikia Tavo pagalbos: Tavo tvirtos rankos, kad nepargriūčiau; ramaus žvilgsnio, kad nusiramčiau; spindinčio veido, kad pažvelgusi į Jį nusišypsočiau; Tavo meilės, kad pasijusčiau tvirta ir išdidi; Tavo atleidimo, kad galėčiau kitus mylėti.

Neseniai perskaičiau Paulo Goelho „Alchemiką“. Nuostabi knyga. Daugelyje vietų atpažinau savo mintis, nusiteikimą, požiūrį į gyvenimą. Štai jis: „Aš esu gyvas,“ - sako Alchemikas jaunuoliui vieną tamsią, be mėnulio ir be laužų naktį, valgydamas iš saujos datules. – „Ir kai aš valgau, aš nedarau nieko kito, tik valgau. Kai einu – einu ir tai viskas. Aš negyvenu nei praeitimi, nei ateitimi. Aš esu dabartyje, ir tik ji mane domina. Ir tu, jei sugebėsi visuomet gyventi dabartimi, būsi laimingas žmogus. Tu suprasi, kad yra gyvybė dykumoje, kad dangus žvaigždėtas. Tavo gyvenimas taps švente, vienu didžiuliu festivaliu, nes jis – tik šiuo metu išgyvenama akimirka, tik tiek,“

Pasitikėkime Dievu, gyvenkime Juo, ir Jis visada išsklaidys juodus debesis virš mūsų galvų.

Vilhė

Caritas – tai meilė

Kiekvieną kartą, kai matau parapijos Carito moteris, gaminančias valgių stokojantiems, prisimenu ir tai, ka reiškia žodis „caritas“. Tai – meilė. Ji kviečia Dievo žvilgsniu pažvelgti į kitą žmogų, pamatyti jame ne praeivį, o Dievo kūrinį.

Tiesa, Dievo dovanotos gyvybės, gyvenimo džiaugsmo šviesa dalyje žmonių menka, prigesusi. Džiugu, kad egzistuoja bendruomenė, kur galioja ne tik džiuglių įstatymai, leidžiantys išlikti tik stipriausiems, galvojantiems tik apie save, bet priimamas ir Jėzaus kvietimas mylėti kiekvieną žmogų, būti jam artimu, neabejingu jo gyvenimui.

Kaip jaučiasi čia atėjęs žmogus? Sriubą verdančios parapijos moterys džiaugiasi, kad pietaujantys žmonės su apetitu valgo, kai kada pasigiria, kad radę labai gerą valgyklą, kur sriuba karšta ir tiršta, skaniai išvirta. Moterys dėkingos bendrovėms: „Kauno duonai“, „Dai-senai“ ir pavieniams aukotojams, remiantiems valgyklą. Kad galėtų pietums skanios sriubos pavalyti 50–70 žmonių, pamainomis po dvi virtuvėje pluša Vitalija, Vlomentina, Onutė, Adolfinė, Laimutė, Filomena. Joms pagal galimybes kai kada talkina Joana.

Susirgęs žmogus dažniausiai kreipiasi į gydytojus ir rūpinasi savo sveikata, darbo reikalus palikdamas spręsti darbdaviui. Čia nėra darbdavio. Moterys negauna jokio materialaus atlygio, todėl ir sunegalavus kuriai nors iš jų, pačios ieško, kas joms galėtų padėti. Tai tikro pasiaukojimo pavyzdys, žinant, kad tenka patirti ir nuoskaudų iš tų, kuriems tiesia pagalbos ranką.

Kiekvieno, pietaujančio Carito valgykloje, gyvenimo istorija, manau, būtų vienintelė tokia, kaip ir pats žmogus, tačiau jos būtų drauge ir kažkuo panašios, pasibaigusios gyvenimu iš kitų malonės. Gal ne pirmą kartą atėjęs pietauti, gal ir ne taip dažnai, tačiau taip norėtusi, kad anksčiau ar vėliau ir šiandieninis valgyklos lankytojas pasijustų tvirtu, galinčiu savarankiškai gyventi, gyventi ir padėti

kitiems, kaip dabar jam padeda. Gal pietaujantys parapijos Carito valgykloje neranda laiko pagalvoti apie tai, kad ir jie kviečiami būti kitiems artimais žmonėmis. Tikiu, kad dalis pietaujančių šioje valgykloje perskaitys ir šį straipsnelį, nes fotografuojami klausė, kada nuotrauką galės pamatyti parapijos laikraštyje. Todėl visus pietaujančius šioje valgykloje kviečiu ne tik geru žodžiu paminėti geradares virėjas, rėmėjus, aukotojus, bet ir susimąstyti, kokiais artimo meilės darbais patys gali prisidėti prie bendruomenės žaidimų gydymo?

Kiekvienas pats turi apsispręsti. Niekas negali už kitą pavalgyti, išsimiegoti ir aišku, gyventi prasmingą gyvenimą. Tuos, kurie apsisprendė keisti savo gyvenimą, tuos, kuriems pavyko atrasti ką nors gražaus, kuriems pavyko išsivaduoti bent iš vienos ydos, kviečiu savo džiaugsmu pasidalinti ne tik su kaimynystėje sėdinčiais pietautojais, bet ir su laikraščio skaitytojais. Dalis jų – valgyklos aukotojai. Jiems bus džiugu sužinoti, kaip sekasi tiems, kurie remiami. Padalintas džiaugsmas visada didesnis, todėl užrašytas istorijas kviečiu perduoti valgyklos virėjoms. Per jas gyvenimo istorijos, džiaugimo išgyvenimai pasiektų laikraštį. Klaidas pataisyti, pasirašyti bent vardu ir pasidžiaukit tuo kas gera. Jei kaimynui, draugui, giminaičiams pavyko pakeisti savo gyvenimą, išsivaduoti iš kokios nors blogybės, atrasti kelią į artimo meilę, tikėjimą Dievu, pasidalinkim šiomis istorijomis. Jos gali kitiems padėti atrasti kelią į pilnavertį gyvenimą. Gėrio pastebėjimas, jo įvardinimas, dalinimasis juo ir būtų tie pirmieji žingsniai į geresnį gyvenimą, žingsniai, nereikalaujantys jokių investicijų, jokio kapitalo, reikalaujantys tik noro prasmingai gyventi, o ne egzistuoti.

Kurkim prasmingą gyvenimą šiandien, jau dabar, ten, kur esame, neatidėliokim rytojui, nes gyvenam viena kitą.

A. Krunglevičiūtė

Pietūs parapijos Carito valgykloje

Mūsų gilusis ilgesys

Praėjusių švenčių metu vieni kitiems linkėjome daug laimės. Visais laikais žmogus troško būti laimingas, o ta gyvenimo laimė yra nepastovi kaip ir pats gyvenimas. Bet mes tikime, kad ateis toks laikas, kai ta laimė niekada nebesibaigs. Į tai sueina visas mūsų gilusis ilgesys.

Vieno žmogaus paklaustas: „Ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?“ (Mk 10,17), ką šiame gyvenime, kuriame tiek daug neteisybės ir chaoso, turiu daryti, kad būčiau laimingas, Jėzus išvardija įsakymus: nežudyk, nesvetimauk, nevok ir pan. Žmogus nori recepto, kaip jis turi gyventi. Galima pratęsti: laikykis ne tik Dekalogo ir katekizmo, bet ir etikos vadovėlio bei Konstitucijos, laikykis tų moralės ir elgesio normų, kurios susiklostė istorijos eigoje ir pasiekė mus nuo seniausių laikų.

Žmogus aiškina: „Aš viso to laikausi“. Bet nesusimąstai, kad visa tai,

ką tu darai gera, yra gera, bet to nepakanka. Nes tu darai tik tai, ką tau nurodo išorė ir negirdi, ką sako tavo širdis, tu nebūni savimi, esi tik mėgdžiotojas ir todėl nesi laimingas.

Jėzus užbaigia pokalbį trumpai: „Parduok visa“. Tai reiškia: man reikia tavo širdies, tavęs viso, ne prisdengusio savo ydas dorybėmis, bet nuoširdaus, spontaniško. Nes toks esi sukurtas. Toks yra gyvenimas su ydomis ir dorybėmis, klaidomis ir gerais darbais. Ir viskas tegul bus atiduota Dievui. Nieko sau nepasilaikyk, nes tada vėl busi turtingas dorybėmis, bet ar būsi laimingas? Turėjimas labai susijęs su žmogaus verte ir saugumu. Baisiausia žmogui – neturėti. Taip yra tol, kol žmogus nepabando neturėti. Tik tada jis atranda naują saugumo ir laimės garantą – besąlyginį pasitikėjimą Dievu. Kaip pasakytų Teresė Avilietė: „Užtenka vien Dievo“. O viso kito nereikia.

Kažkada kiekvienas mūsų paklausiame: „Ką turiu daryti?“, ir tai yra didelis žingsnis kelyje į Dievą. Mano gyvenime jis įvyko vienų šv. Mišių metu. Kunigas prieš Komunią paklausė: „Kaip norite priimti Komunią – į burną ar į rankas?“. Pasirinkau rankas... Kai ant savo tuščių, nešvarių, nuodėmingų rankų pamačiau Jėzų, labai suglumau, pasimečiau, pasijutau nuoga. Kaip Adomas. O krūmų pasislėpti nėra. Pravirkau. Ašaros plovė sielą, joje darėsi lengviau ir šviesiau. Manyje vyko visiškas savęs išpardavimas. Ir viską nupirko... Jėzus. Supratau: svarbiausia – nereikia slėptis nuo Jo, bet eiti, susitikti Jį, kad Jis kuo giliau išskverbėtų į mūsų veiksmus, mintis, jausmus. Reikia gyventi Juo.

Adolfa Daukšienė

Kovo mėnesio renginiai

Kovo 7 d. 11.00 val. – Patricijų maldos, atsakinga K.Jasiulionienė

Kovo 7 d. 12.00 val. – Paskaita „Šventasis Kazimieras,,“ atsakingas klebonas dekanas kun. V.Grigaravičius

Kovo 14 d. 12.00 val. – Susitikimas su kunigų seminarijos auklėtiniais „Gavėnios laikotarpis,,

Kovo 21 d. 12.00 val. – Margučių marginimo menas.

Kiti renginiai

Kovo 2 d. 16.00 val. – Tikybos mokytojų susirinkimas

Kovo 9 d. 16.00 val. – Carito susirinkimas

Kovo 9 d. 18.30 val. – Pastoracinės tarybos posėdis

Kovo 11 d.10.00 val. – Kovo 11-osios minėjimas

Kovo 16 d. 18.30 val. – Sinodo grupės susirinkimas

Kovo 19 d. 18.00 val. – Šv. Juozapo šventė

Kovo 26 d. 09.00 val. – Gavėnios rekolekcijos parapijos moksleiviams

Kovo 27, 28 dienomis – Gavėnios rekolekcijos. Praves Skirsnemunės klebonas kun. Izidorius Butkus

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiui „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883

El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis